

Квітковий рай на обійсті Галагузів

— Ласкаво прошу! Проходьте. Я вам все покажу, розкажу і з радістю поділюся насінням, — з привітною усмішкою на вході до власного подвір'я зустріла мене
Олена ГАЛАГУЗ.

В гості до героїні публікації я завітала ще влітку, коли її подвір'я було розмаїттям квітів та ароматів, але навіть за місяць там нічого не змінилося. Попіднімали голівки та розплющили оченята королеви осені — хризантеми, а їх у Олени до пів сотні сортів.

Написати про цю загадкову жінку мене попросила моя добра знайома Міля Демидівна Черниш. І вона таки має рацію, Олена — гідний приклад для наслідування. Вона мама 4 синів (наймолодшому Захарчику всього лишень 2 роки), неабияка господиня та любителька всього прекрасного і квітів зокрема.

Сам будинок розміщений на розі вулиць Нової та В.Терешкової, його важко не помітити, повз нього без позитивних емоцій ви точно не зможете пройти.

— Я все життя мріяла про це маленьке квіткове щастя. Жила з батьками у квартирі на четвертому поверсі і мені дуже хотілося квітів. Пам'ятаю, як сіяла, доглядала їх біля багатоквартирного будинку, а хризантеми-лілії то вкрадуть, то поламають чи витопчуть. Аж опускалися руки, — пригадує Олена. — Я собі уявляла, як колись матиму невеличкий будиночок і власне подвір'я, де буятиме море квітів. Мабуть, Бог почув мене і дав хорошого чоловіка й мрію, яка потребує щоденної кропіткої праці. І от коли я прийшла на це обійстя в невістки, — продовжує вона, — в мене був невеличкий шок... Цей дворик дуже давно мене чекав, а я — його. На щастя, мене підтримала і продовжує це робити свекруха Ніна Степанівна, за що я їй дуже вдячна. І ми, дві Степанівни, взялися окультурювати цю територію. Минув не рік, не два, доки забуяли наші квіти. Але, вважаю, я ще багато чого не зробила, маю багато планів... І маленьку мрію — відкрити «Крамничку щастя», де будуть власноруч виготовлені сувеніри та, звісно, мої квіти.

Олена Степанівна запрошує мене прогулятися затишним двориком, пригощає лохиною, жовтою та червоною малиною, ремонтантною полуницею. Очі розбігаються від цієї рукотворної краси: тут і альпійська гірка, і декоративне озірце, і власноруч виготовлені садові фігурки, між гілок старих садових дерев заховалися лелеки, а з-під декоративних кущів — грибочки та милі сонячні ліхтарики.

— Мені дуже пощастило з чоловіком, він дуже любить квіти та доглядати за ними, — розповідає господиня та з посмішкою додає: — звісно, під моїм пильним керівництвом.

Петро, чоловік Олени — бляхар, він майстер на усі руки. Жінка показує мені металеві троянди, виготовлені ним. А ще чудернацький будиночок для їжачка посеред квіткової оази, «мереживну» альтанку та декоративні кашпо.

Цікавлюся у моєї співрозмовниці кількістю сортів квітів, що тут ростуть та так вдало доповнюють один одного.

— Навіть не знаю, скільки видів квітів, дерев і кущів у мене росте. Колись дорахувала до двох сотень і заспокоїлася, — каже Олена Степанівна, — щороку в мене новий квітковий інтер'єр. Десь біля 20 видів лілейників, 12 сортів чорнобривців, троянди, лохина, петунії, півонії, гербе-ри, гліцинії та багато інших милують око не лише нам, а

й усім сусідам. Це моя пристрасть. Я без квітів не можу, навіть взимку вони повинні рости, нехай і на підвіконні. Можу в квітнику працювати зрання і до самого вечора, діти теж допомагають. Якщо за якоюсь роботою стомлююся фізично, то тут душею відпочиваю.

Проводячи екскурсію своїм едемським садом, де все зроблене її руками, Олена дбайливо торкається кожної квіточки, деревця. Тут кожна рослина має своє місце, а деякі, приміром туї, ще й свою стрижку. Високі мають

серпантинні зачіски, а з іншого боку кілька кругленьких, мов глобуси, кущиків живоплоту. Проте окрасою всього двору є всілякого роду декорації. Тримаючи в руках фотоапарат, я десятки разів натискала на кнопку, щоб ще і ще зробити вдалий фотокадр.

Біля трояндово-лохиново-лілейникового оазису стоїть розкішна гойдалка — зона відпочинку, де смачно п'ються запашна ранкова кава та чай, де можна погомоніти з дітками, посмакувати морозивом.

Двір Галагузів вражає барвами та ніжним ароматом, а все тому, що квіти підібрані в такий спосіб, щоб цвітіння було впродовж різних сезонів. Повірте, шановні читачі, таку красу треба поба-

чити. А уявіть, скільки туди треба вкласти сили, творчості, натхнення, вже зовсім мовчу про кошти... Однак воно того варте. Я сюди обов'язково навідаюся ще не раз. Доки ми з Оленою Степанівною розмовляли про своє жіноче — квіти, Ніна Степанівна спекла запашний бісквіт та запросила нас до зони відпочинку на каву.

Зичу господарям та їхній родині гарного здоров'я, добра та любові.

Юлія ІВАНЮК.